

II.

Хайдушкото кладенче

Помена нѣкой за вода и всички се смаяхме. Нѣмахме нито капка водица, нито сждѣ за вода. А следѣ дневната умора и вкусната вечера де можеше безѣ вода?

— Не бойте се, — рече дѣдо Ангелѣ, — има наблизо едно кладенче. Ще идемѣ тамѣ и ще пиемѣ.

Тръгнахме. Дѣдо Ангелѣ ни поведе. Навлѣзохме въ гжста, едра букова гора. Заслизахме надолу по тѣсна кривулчеста пжтека. Вървѣхме дебнишкомѣ единѣ следѣ другѣ, разперили ржце.

— Полека, стрѣмно е!.. Внимавайте!.. Дръжте се на лѣво! Има паднало дърво на пжтеката, пазете се!.. — Викаше дѣдо Ангелѣ.

Ние се провирахме страховито между едритѣ дървета.

Дѣдо Ангелѣ се спрѣ. Просвѣтна съ кибритѣ, запали восѣчна свѣщица и ние зяпнахме удивени. Предѣ насѣ стърчеше скала цѣлата обрасла съ мѣхѣ и зеленѣ здравецѣ. Скалата бѣше попукана и изѣ една пукнатина пълзѣше между здравеца бистра струйка водица. Тя се събираше въ кладенче издѣлбано въ сжщата скала.

Два грамадни бука, два великана стърчаха изправени отѣ дветѣ страни на скалата. Изплели клони надѣ нея, тѣ пазѣха стража и закриваха отѣ чужди погледи и скалата и водата. Наоколо вѣеше прохлада и сладкѣ миризѣ на здравецѣ.

Пихме съ жадностѣ отѣ студената водица, и повторихме и потретихме. А дѣдо Ангелѣ ни разказа:

— Отдавна, отдавна е издѣлбано това кладенче въ скалата. Издѣлбали сж го съ ножоветѣ си нашитѣ горски чеда, хайдутитѣ. Тукѣ наблизо нѣма друга вода, а рѣката е много ниско долу. Дори и денемѣ тукѣ е тѣмно, затова се казва „Тѣмно елѣе“. Тукѣ сж се крили хайдутитѣ, тукѣ сж почивали, пили и яли. Кладенчето е тѣхно. И до днесѣ то се казва „Хайдушкото кладенче“.